

"মৰমৰ সন্তানসকল - অন্তৰ্মুখী হোৱা অৰ্থাৎ মৌন হৈ থাকা, মুখেৰে একোৱেই নক'বা, প্ৰতিটো কাৰ্য শান্তিৰে কৰিবা, কেতিয়াও অশান্তি বিয়পাবাই নিদিবা"

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকলক কঙাল কৰি তোলাঁতা আটাইতকৈ ডাঙৰ শত্ৰু কোন?

উত্তৰ: ক্ৰোধ। কোৱা হয় যে য'ত ক্ৰোধ আছে ত'ত পানীৰ কলহো শুকাই যায়। ভাৰতৰ কলহ যি হীৰা মুকুটাৰে ভৰপূৰ আছিল সেয়া এই ভূতৰ বাবেই খালী হৈ গ'ল। এই ভূতবোৰেই তোমালোকক কঙাল কৰি তুলিছে। ক্ৰোধী মনুষ্য নিজেও স্বলে আৰু আনকো স্বলায়। সেয়েহে এতিয়া এই ভূতবোৰক অন্তৰ্মুখী হৈ আঁতৰোৱা।

ওঁম শান্তি। পিতাই সন্তানসকলক বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল, অন্তৰ্মুখী হোৱা। অন্তৰ্মুখী অৰ্থাৎ একোৱেই নক'বা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। এয়া পিতাই সন্তানসকলক শিক্ষা দিয়ে। আৰু একো ক'বলগীয়া কাম ইয়াত নাই। কেৱল বুজনি দিয়া হয়। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত এনেদৰে থাকিব লাগে। এয়া হৈছে মনমনাভব। মোক স্মৰণ কৰা এয়া হৈছে প্ৰথম মুখ্য পইণ্ট। তোমালোক সন্তানসকলে ঘৰত ক্ৰোধো কৰিব নালাগে। ক্ৰোধ এনেকুৱা বস্তু যিয়ে পানীৰ কলহো শুকাই দিয়ে। ক্ৰোধী মনুষ্যই অশান্তিৰ বিয়পায় সেয়েহে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি শান্তিত থাকিব লাগে। আহাৰ গ্ৰহণ কৰি নিজৰ ব্যৱসায় অথবা অফিচলৈ যোৱা, তাতো শান্তিত থকাটো ভাল। সকলোৱে কয় - আমাক শান্তি লাগে। এয়াটো সন্তানসকলক শুনোৱা হৈছে যে শান্তিৰ সাগৰ এজন পিতাহে হয়। পিতাইহে নিৰ্দেশ দিয়ে - মোক স্মৰণ কৰা। ইয়াত ক'বলগীয়া একো নাই। অন্তৰ্মুখী হৈ থাকিব লাগে। অফিচ আদিত নিজৰ কাম কৰিব লাগে, বেছি কথা ক'ব নালাগে, বহুত মৃদুভাষী হ'ব লাগে। কাকোৱেই দুখ দিব নালাগে। যুদ্ধ আদি কৰা এয়া সকলো হৈছে ক্ৰোধ। সকলোতকৈ ডাঙৰ শত্ৰু হৈছে কাম। তাৰ পিছত দ্বিতীয় নম্বৰত হৈছে ক্ৰোধ। এজনে আনজনক দুখ দিয়ে। ক্ৰোধৰ দ্বাৰা কিমান কাজিয়া হৈ যায়। সন্তানসকলে জানে যে সত্যযুগত কাজিয়া নহয়। এয়া হৈছে ৰাৱণতাৰ চিন। ক্ৰোধীসকলকো আসুৰী সম্প্ৰদায়ৰ বুলি কোৱা হয়। ভূতৰ প্ৰৱেশ হৈ থকা নাই জানো। ইয়াত ক'বলগীয়া একো নাই কিয়নো সেই মনুষ্যসকলৰতো জ্ঞানেই নাই। তেওঁলোকেতো ক্ৰোধ কৰিব, ক্ৰোধীসকলৰ লগত ক্ৰোধ কৰিলে কাজিয়া হৈ যাব। পিতাই বুজায় - ক্ৰোধ বহুত কাঢ়া ভূত, ইয়াক বহুত যুক্তিৰে আঁতৰোৱা উচিত। মুখেৰে কোনো কটু বচন উচ্চাৰণ কৰিব নালাগে। এয়া বহুত হানিকাৰক হয়। বিনাশো ক্ৰোধৰ পৰাই নহয় জানো। য'ত ঘৰে-ঘৰে ক্ৰোধ থাকে ত'ত বহুত অশান্তি হয়। ক্ৰোধ কৰিলে তোমালোকে পিতাৰ নাম বদনাম কৰিবা। এই ভূতবোৰক আঁতৰাব লাগে। এবাৰ আঁতৰালে তেন্তে আধাকল্পৰ বাবে এই ভূত নাথাকিবই। এই 5 বিকাৰ এতিয়া পুৰা শক্তিশালী ৰূপত আছে। এনেকুৱা সময়তেই পিতাৰ আগমন হয়, যেতিয়া বিকাৰ পুৰা শক্তিশালী ৰূপত থাকে। এই দুচকু (দৃষ্টি) বহুত ক্ৰিমিনেল (বিকাৰী)। মুখো ক্ৰিমিনেল। উচ্চ স্বৰত কথাক'লে মনুষ্য নিজেও স্বলে আৰু গোটেই ঘৰখনকো স্বলায়। কাম আৰু ক্ৰোধ এই দুয়োটা বহুত ডাঙৰ শত্ৰু। ক্ৰোধীসকলে স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। যিসকলে স্মৰণ কৰিব তেওঁলোক সদায় শান্তিত থাকিব। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে - মোৰ মাজত ভূততো নাই? মোহৰো, লোভৰো ভূত থাকে। লোভৰ ভূতো কম নহয়। এই সকলোবোৰেই ভূত কাৰণ এইবোৰ ৰাৱণ সেনা।

পিতাই সন্তানসকলক স্মৃতিৰ যাত্ৰা শিকায়। কিন্তু সন্তানসকল এই ক্ষেত্ৰত বহুত বিবুদ্ধিত পৰে। বুজি নাপায় কিয়নো ভক্তি বহুত কৰিছে নহয়। ভক্তি হৈছে দেহ-অভিমান। আধাকল্প দেহ-অভিমানতেই থাকিল। বহিমুখী হোৱা হেতুকে নিজকে আত্মা বুলি ভাবিব নোৱাৰে। পিতাই বহুত জোৰ দিয়ে - নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। কিন্তু সেয়া কৰিবই নোৱাৰে। অন্য সকলো কথা মানেও। আকৌ কৈ দিয়ে - কেনেকৈ স্মৰণ কৰো, একো বস্তুতো দেখিবলৈ নাপাওঁ। তেওঁলোকক বুজোৱা হয় - তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। এয়াও জানা যে তেওঁ হৈছে বেহদৰ পিতা। মুখেৰে শিৱ-শিৱ বুলি উচ্চাৰণ কৰিব নালাগে। অন্তৰৰ পৰা বুজি পোৱা নহয় যে মই আত্মা হওঁ। মনুষ্যই শান্তি বিচাৰে, শান্তিৰ সাগৰ সেই পৰমাত্মাই হয়। নিশ্চয় উত্তৰাধিকাৰো তেৱেঁই দিব। এতিয়া পিতাই বুজায় - মোক স্মৰণ কৰিলে শান্তি হৈ যাব। আৰু জন্ম-জন্মান্তৰৰ বিকৰ্মও বিনাশ হ'ব। বাকী অন্য একো বস্তু নাই। ইমান ডাঙৰ কোনো লিংগ নাই। আত্মা সূক্ষ্ম, পিতাও সূক্ষ্ম। স্মৰণতো সকলোৱে কৰে - হে ভগৱান, হে গড। কোনে কয়? আত্মাই কয় - নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰো। সেয়েহে পিতাই সন্তানসকলক কয় - মনমনাভব। মৰমৰ সন্তানসকল, অন্তৰ্মুখী হৈ থাকিবা। এয়া যিবোৰ দেখিছা সেই সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব। তাৰ পিছত আত্মা শান্তিত থাকিব। আত্মা শান্তিধামলৈকে যাব লাগিব। যেতিয়ালৈ আত্মা পবিত্ৰ নহয় তেতিয়ালৈ শান্তিধামলৈ যাব নোৱাৰে। ঋষি মুনি আদি সকলোৱে কয় শান্তি কেনেকৈ লাভ কৰিব পাৰি। পিতাইতো

সহজ যুক্তি (উপায়) শূন্য। কিন্তু সন্তানসকলৰ মাজত বহুত আছে যিয়ে শান্তিত নাথাকে। পিতাই জানে যে ঘৰত থাকে, একেবাৰে শান্ত হৈ নাথাকে। চেন্টাৰলৈ (সেৱাকেন্দ্ৰলৈ) অলপ সময়ৰ বাবে যায়, কিন্তু আন্তৰিক শান্তিত থাকি পিতাক স্মৰণ কৰোঁ সেয়া হ'লে নাই। গোটেই দিন ঘৰত হাই-কাজিয়া কৰি থাকে, সেয়েহে চেন্টাৰত আহিলেও শান্তিত থাকিব নোৱাৰে। কাৰোবাৰ দেহৰ প্ৰতি মৰম জাগি উঠিলে তেওঁৰ মনত কেতিয়াও শান্তি আহিব নোৱাৰে। বচ্, তেওঁৰেই স্মৃতি আহি থাকিব। পিতাই বুজায় - মনুষ্যৰ মাজত 5 ভূত আছে। এনেকৈ কোৱাও নহয় যে এওঁৰ মাজত 5 ভূতৰ প্ৰৱেশ হৈছে। এই ভূতবোৰেই তোমালোকক কঙাল কৰিলে। তাত (লৌকিকত) খুউব বেছি এটা ভূত থাকে, সেয়াও কেতিয়াবাহে প্ৰৱেশ কৰে। পিতাই কয় এই 5 ভূত প্ৰত্যেকৰ মাজত প্ৰৱেশ হৈ আছে। এই ভূতবোৰক আঁতৰ কৰিবৰ কাৰণেই পিতাক আহ্বান কৰে। বাবা, আহি আমাক শান্তি দিয়া, এই ভূতবোৰক আঁতৰোৱাৰ উপায় দিয়া। এই ভূততো সকলোৰে মাজত আছে। এইয়া ৰাৱণ ৰাজ্য নহয় জানো। সকলোতকৈ কাঢ়া ভূত হৈছে ক্ৰোধ। পিতা আহি ভূতবোৰক আঁতৰায় গতিকে তাৰ বিনিময়ত পিতায়ো কিবা পোৱা উচিত নহয় জানো। তেওঁ ভূত-প্ৰেত আঁতৰায়, একোৱে নাপায়। এয়াতো সন্তানসকলে জানে যে পিতা গোটেই বিশ্বৰ পৰা ভূত আঁতৰাবলৈ আহে। এতিয়া গোটেই বিশ্বত সকলোৰে মাজত ভূতৰ প্ৰৱেশ হৈ আছে। দেৱতাসকলৰ কোনো ভূত নাথাকে, দেহ-অভিমানো নাথাকে, কাম, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ.....একো নাথাকে। লোভৰ ভূতো কম নহয়। এই কণী খাওঁ, সেইটো খাওঁ.....বহুতৰ মাজত ভূত থাকে। অন্তৰ্বেৰে বুজে সঁচাকৈয়ে আমাৰ মাজত কামৰ ভূত আছে, ক্ৰোধৰ ভূত আছে। গতিকে এই ভূতবোৰক আঁতৰ কৰিবৰ কাৰণে পিতাই কিমান মাথা মাৰে (কষ্ট কৰে)। দেহ-অভিমানত আহিলে মন যায় আলিংগন কৰোঁ, এইটো কৰোঁ। তেতিয়া গোটেই উপাৰ্জন শেষ হৈ যায়। ক্ৰোধ কৰোঁতাসকলৰো এনেকুৱা অৱস্থা হয়। ক্ৰোধৰ বশীভূত হৈ পিতাই সন্তানক মাৰি দিয়ে, সন্তানে পিতাকক মাৰি দিয়ে, স্ত্ৰীয়ে পতিক মাৰে। জেলত গৈ তোমালোকে চোৱা কেনেকুৱা কেনেকুৱা কেচ হয়। এই ভূতবোৰৰ প্ৰৱেশতাৰ কাৰণে ভাৰতৰ কি অৱস্থা হৈ গ'ল! ভাৰতৰ যি ডাঙৰ কলহ আছিল যিবোৰ সোণ-হীৰা আদিৰে ভৰি আছিল, এতিয়া সেইবোৰ খালী হৈ গ'ল। ক্ৰোধৰ কাৰণে কোৱা হয় - পানীৰ কলহো শুকাই যায়। গতিকে এই ভাৰতৰো এনেকুৱা অৱস্থা হৈ গৈছে। এইটোও কোনেও নাজানে। পিতাহে আহে ভূতবোৰ আঁতৰাবৰ কাৰণে। যিটো অন্য কোনো মনুষ্যই আঁতৰ কৰিব নোৱাৰে। এই 5 ভূত বহুত শক্তিশালী। আধাকল্পতো এই ভূতবোৰৰ প্ৰৱেশ হৈ থাকিল। এই সময়ততো কথাই নুসুধিবা। যদিও কোনোবা পবিত্ৰ হৈ থাকে কিন্তু জন্মতো বিকাৰৰ পৰাই হয়। ভূততো আছে নহয় জানো। 5 ভূতে ভাৰতক একেবাৰে কঙাল কৰি দিলে। ড্ৰামা কেনেকৈ ৰচি থোৱা আছে, যি পিতাই বহি বুজায়। ভাৰত কঙাল হৈ পৰিল, যাৰ বাবে বাহিৰৰ পৰা ধাৰ লৈ থাকে। ভাৰতৰ কাৰণেই পিতাই বুজায়, এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে এই পঢ়াৰ পৰা কিমান ধন প্ৰাপ্ত কৰা। এইয়া হৈছে অবিনাশী পঢ়া যিটো অবিনাশী পিতাই পঢ়ায়। ভক্তি মার্গত কিমান সামগ্ৰী থাকে। বাবাই সৰু কালৰে পৰা গীতা পঢ়িছিল আৰু নাৰায়ণৰ পূজা কৰিছিল। একোৱেই বুজি পোৱা নাছিল। মই আত্মা হওঁ, তেওঁ মোৰ পিতা, এয়াও জনা নাছিল সেই কাৰণে সোধে - কেনেকৈ স্মৰণ কৰোঁ? হেৰ' তোমালোকেতো ভক্তি মার্গত স্মৰণ কৰি আহিছা - হে ভগৱান আহাঁ, মুক্তি দিয়া, আমাৰ মার্গদৰ্শক হোৱা। মার্গদৰ্শক পোৱা হৈছে মুক্তি-জীৱন মুক্তিৰ বাবে। পিতাই এই পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি বিতৃষ্ণা জন্মায়। এই সময়ত সকলো আত্মা কলা, তেন্তে কোনোবাই বগা (সুন্দৰ) শৰীৰ কেনেকৈ পাব। চাল যিমনেই বগা নহওঁক কিয়, আত্মাতো কলা নহয় জানো। যাৰ শৰীৰ বগা ধুনীয়া, তেওঁলোকৰ নিজৰ কিমান নিচা থাকে। মনুষ্যই এইটো নাজানে যে আত্মা বগা (সুন্দৰ) কেনেকৈ হয়? সেই কাৰণে তেওঁলোকক নাস্তিক বুলি কোৱা হয়। যিয়ে নিজৰ পিতা ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক নাজানে তেওঁলোক হ'ল নাস্তিক, যিসকলে জানে তেওঁ হ'ল আস্তিক। পিতাই কিমান ভাল দৰে বহি তোমালোক সন্তানসকলক বুজায়। প্ৰত্যেকে নিজৰ অন্তৰক সোধা - মই কিমানলৈকে পৰিষ্কাৰ? কিমান নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰোঁ? স্মৰণৰ শক্তিৰেহে ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগিব। ইয়াত দৈহিক ভাৱে শক্তিশালী হোৱাৰ কথা নাই। এই সময়ত সকলোতকৈ শক্তিশালী হৈছে আমেৰিকা কিয়নো তেওঁলোকৰ ওচৰত ধন সম্পত্তি, বাৰুদ আদি বহুত আছে গতিকে তেওঁলোকৰ দৈহিক (পাৰ্থিৱ) বল আছে, মাৰিবৰ কাৰণে। বুদ্ধিত আছে আমি বিজয়ী হ'ম। তোমালোকৰ হৈছে আত্মিক বল, তোমালোকে বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা ৰাৱণৰ ওপৰত। যাৰ দ্বাৰা তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হৈ যোৱা। তোমালোকৰ ওপৰত কোনেও জয়ী হ'ব নোৱাৰে। আধাকল্পৰ কাৰণে কোনেও কাটি নিব নোৱাৰে আন কোনেও পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ নাপায়। তোমালোক কি হ'বগৈ, অলপ চিন্তা কৰি চোৱা। পিতাকতো বহুত মৰমেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব লাগে। তেওঁলোকে বুজি লয় স্বদৰ্শন চক্ৰৰে বিষ্ণুয়ে সকলোৰে শিৰশ্ছেদ কৰিছিল। কিন্তু ইয়াত হিংসাৰতো কোনো কথা নাই।

গতিকে মৰমৰ সন্তানসকলক পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোক কি আছিল, এতিয়া নিজৰ অৱস্থাতো চোৱা! যদিও তোমালোকে বহুত ভক্তি আদি কৰিছিল কিন্তু ভূত আঁতৰাব নোৱাৰিলা। এতিয়া অন্তৰ্মুখী হৈ চোৱা মোৰ মাজত কোনো ভূততো নাই? যদি কাৰোবাৰ প্ৰতি অন্তৰ আকৰ্ষিত হয়, আলিংগন কৰিলা তেন্তে বুজিবা কৰা উপাৰ্জন সকলো শেষ

হৈ গ'ল। বাবাই তেওঁৰ মুখ চাবলৈও নিবিচাৰে। তেওঁ স্পৰ্শ কৰাৰো অযোগ্য, স্বচ্ছ নহয়। অন্তৰত পশ্চাতাপ হৈ থাকে মই স্পৰ্শৰো যোগ্য নহয়। পিতাই কয় - দেহসহিত সকলো পাহৰা, নিজকে আত্মা বুলি ভাবা, এইটো অৱস্থাত থাকিলেহে তোমালোক দেৱতা হ'বগৈ। সেয়েহে কোনো ভূত আহিব নালাগে। বুজাই থাকে - নিজকে পৰীক্ষা কৰা। বহুতৰে ক্ৰোধ আছে, গালি নিদিয়াকৈ থাকিব নোৱাৰে, তাৰ পিছত কাজিয়া লাগি যায়। ক্ৰোধ বহুত বেয়া। ভূতবোৰক আঁতৰাই একেবাৰে নিকা হ'ব লাগে। শৰীৰ যাতে স্মৃতিলৈকে নাহে তেতিয়াহে উচ্চ পদ পাব পাৰিবা, সেয়েহে আঠ ৰত্নৰ গায়ন আছে। তোমালোকে জ্ঞান ৰত্ন পোৱা ৰত্ন হ'বৰ বাবে। কোৱা হয় যে ভাৰতত ৩৩ কোটি দেৱতা আছিল, কিন্তু তাৰ ভিতৰতো ৪ (আঠ) ৰত্ন সুখ্যাতিৰে উত্তীৰ্ণ হ'ব। তেওঁলোকেহে পুৰস্কাৰ পাব। যিদৰে বৃত্তি লাভ কৰে। তোমালোকে জানা যে লক্ষ্য বহুত শ্ৰেষ্ঠ। গৈ গৈ বাগৰি পৰে, ভূতৰ প্ৰৱেশতা হৈ যায়। তাত বিকাৰ নাথাকে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত গোটেই ড্ৰামাৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকিব লাগে।

তোমালোকে জানা ৫ হাজাৰ বছৰত কিমান মাহ, কিমান ঘণ্টা, কিমান চেকেণ্ড থাকে। কোনোবাই হিচাপ উলিয়ালে উলিয়াব পাৰে। আকৌ এই যি বৃক্ষ আছে তাতো এইটো লিখি দিব যে কল্পত ইমান মাহ, ইমান বছৰ, ইমান দিন, ইমান ঘণ্টা, ইমান চেকেণ্ড থাকে। মনুষ্যই ক'ব - এওঁলোকেতো একেবাৰে সঠিককৈ শুনায়। বাবাই ৪৪ জন্মৰ হিচাপ শুনায়। তেনেহ'লে কল্পৰ আয়ুস কিয় নুশুনাব। সন্তানসকলক মুখ্য কথাতে শুনাইছে যে যি কোনো উপায়ে হ'লেও ভূতবোৰক আঁতৰাব লাগে। এই ভূতেই তোমালোকৰ সৰ্বনাশ কৰিছে। সকলো মনুষ্য মাত্ৰতেই ভূত প্ৰৱেশ হৈ আছে। ভ্ৰষ্টাচাৰৰ দ্বাৰাই জন্মে। তাত ভ্ৰষ্টাচাৰ নাথাকে। ৰাৱণেই নাথাকে। ৰাৱণকো কোনেও নুবুজে। তোমালোকে ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা তাৰ পাছত ৰাৱণেই নাথাকিব। এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰা। পিতা আহিছে যেতিয়া পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় পোৱা উচিত। তোমালোক কিমান বাৰ দেৱতা হোৱা, কিমান বাৰ অসুৰ হোৱা তাৰ হিচাপ উলিয়াব নোৱাৰা। অগণন বাৰ হৈছা। বাৰু সন্তানসকল, শান্তিত থাকিলে কেতিয়াও ক্ৰোধ নাহিব। পিতাই যি শিক্ষা দিয়ে সেয়া বাস্তৱত ফলপ্ৰসূ কৰা উচিত।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(১) নিজে নিজক সুধিব লাগে - মোৰ মাজত কোনো ভূততো নাই? দৃষ্টি ক্ৰিমিনেলতো (বিকাৰীতো) নহয়? উচ্চ স্বৰত কথা কোৱা অথবা অশান্তি বিয়পাই দিয়াৰ সংস্কাৰতো নাই? লোভ-মোহৰ বিকাৰমোক আমনিতো নকৰে?

(২) কোনো দেহধাৰীৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে। দেহসহিত সকলো পাহৰি স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে নিজৰ মাজত আত্মিক বল ধাৰণ কৰিব লাগে। এবাৰ ভূতবোৰক আঁতৰাই আধাকল্প ভূতৰ পৰা মুক্ত হ'ব লাগে।

বৰদান: নম্ৰতাৰ গুণ ধাৰণ কৰি সকলোকে সুখ দিওঁতা, সুখ দাতা, সুখস্ব ৰূপ হোৱা
তোমালোক মহান আত্মাসকলৰ চিন হৈছে নম্ৰতা। যিমান নম্ৰ হ'বা সিমানেই সকলোৰে পৰা মান প্ৰাপ্ত হ'ব। যি নম্ৰ হয় তেওঁ সকলোকে সুখ দিব। যলৈকে যাব, যিয়েই কৰিব সেয়া সুখদায়ী হ'ব। গতিকে যিয়েই সম্বন্ধ সম্পৰ্কলৈ আহিব তেওঁ সুখৰ অনুভূতি কৰিব সেয়েহে তোমালোক ব্ৰাহ্মণ আত্মাসকলৰ গায়ন আছে-সুখৰ সাগৰৰ সন্তান সুখ স্বৰূপ, সুখ দাতা। গতিকে সকলোকে সুখ দি যোৱা আৰু সুখ লৈ থাকা। কোনোবাই তোমালোকক দুখ দিলে সেয়া তোমালোকে ল'ব নালাগে।

স্লোগান: সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ জ্ঞানী তেওঁৰেই যি আত্ম-অভিমানী হৈ থাকে।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!